

La reutilització es pot fer en molts àmbits i no només en el de la millora del medi ambient

AMPA - Sigles d'Associació de Mares i Pares d'Alumnes. Són organismes que porten anys demanant el reciclatge dels llibres escolars, és a dir, que s'aprofitin d'un any per l'altra. Però les editorials mantenen ben engrèixada una maquinària de visitadors comercials a les escoles que dificulta els plantejaments recicladors.

Article - És una pràctica força habitual dels columnistes dels diaris reciclar articles ja publicats anys enrere i dels quals ningú ja no se'n recorda. Com que hi ha temes i problemes que es mantenen en el temps, poden recuperar vells articles sense modificar-ne gran cosa, els dies que no tenen un tema millor.

Aus - Quan no són els estornells, són les gavines, i quan no els coloms. Quan en fan fora un d'una ciutat, l'altre ocupa el seu lloc. I tots es caguen damunt dels cotxes, la roba i els vianants. Les autoritats de Figueres, de Girona i d'altres ciutats ho han provat tot, des dels falcons a màquines petadores, passant per una brigada de foradadors d'ous enfilant-se pels terrats. Encara no s'ha trobat la manera de reciclar aquests adobs tan magnífics que són el guano i la colomassa, quan se n'omple l'asfalt d'una ciutat.

Barris - També hi ha barris que es reciclen. El cas més conegut de la ciutat de Girona és el del Pou Rodó, escenari de la prostitució més barata i reciclat els últims anys en el més *chic*.

Càrrrec públic - Admira la capacitat de reciclatge d'algunes persones lliurades al servei dels ciutadans. Quan se'ls acaba un càrrrec públic, aviat en troben (o els n'hi troben) un de nou. És un fenomen més aviat barceloní. A Girona no és gaire freqüent. Hi ha moltes persones que s'han dedicat uns anys a la política i han tornat després sense fer-ne cabal a una discreta vida privada, sobretot en el ram de l'ensenyament.

Deixalleria - Instal·lació on els professionals que generen molts residus haurien de portar-hi el material de rebuig. Però prefereixen deixar-los en solars abandonats per no haver de pagar les taxes, encara que la deixalleria els quedi molt a mà. També a moltes famílies els costa molestar-se a portar els trastos a la deixalleria, tot i que ells no han de pagar taxes, i els resulta molt còmode abandonar-los al costat del contenidor, on a vegades s'hi passen molts dies.

Drapaire - Ofici en vies d'extinció. Abans dels anys del gran malbaratament, que van començar ja entrada la dècada dels seixantes, les famílies separaven

Imatge de la incineradora de Girona, vista des de fora de la tanca de filferro

PACO SIERRA

El reciclatge

a casa les deixalles: paper, vidre, draps... La matèria orgànica la recollia l'escombriaire directament dels veïns, que treien la galleda només en el moment de la recollida. La resta ho recollia a casa el drapaire, i ho pagava. No hi havia mai brossa al carrer. Quan les autoritats ho van voler organitzar, els carrers es van omplir de contenidors on la gent posava les deixalles a qualsevol hora. I els ciutadans, en lloc de veure com els ho recollien a casa i els ho pagaven, van haver de transportar-ho ells i, a sobre, pagar.

Guardaempriu - Ofici desaparegut, que ni tan sols recull el diccionari de l'IEC. L'esmenta Joan Amades (Histories i llegendes, vol 11, pàgina 307), que l'anomena també marxant de comuna. En les cases que no tenien connexió a la claveguera ni pou mort, que eren moltes, anava a recollir les femtes humanes acumulades a la comuna i les venia als hortolans i pagesos de l'entorn de les ciutats. En altres temps, tot es reciclava!

Incineradora - A Girona van tancar el 1983 l'abocador d'Els Àngels, on fins aleshores havien portat les escombries de la ciutat, i es va inaugurar una planta incineradora a Campdorà, que va

ser l'orgull de les autoritats. Han passat els anys, i els que aleshores es presentava com el més ecològic, ha resultat ser el més contaminant, per les dioxines altament tòxiques que desprèn la combustió. Ara s'ha descobert que el millor per la natura és la tria selectiva, l'abocament dels residus orgànics que són un bon adob per la terra, i el reciclatge de la resta.

Llibres - Hi ha pocavergonyes especialitzats en el reciclatge de llibres, sobretot en el terreny de la no-ficció. Agafen un llibre ja publicat, d'un altre autor, es miren una web, i ho reciclen en un nou llibre en el que posen la seva signatura sense aportar-hi res de nou. En el terreny de la ficció també hi ha hagut alguns casos espectaculars. Un d'ells va ser el Premi Sant Jordi de l'any 1970, atorgat a *Nifades*, de Josep Maria Sonntag, que uns mesos més tard Jaume Vidal Alcover va descobrir que era una novel·la pornogràfica xinesa reciclada al català sense gaires canvis. Els jurats no se n'havien adonat.

Ordinadors - Hi ha hagut intents d'enviar-ne d'obsolets al Tercer Món. Però els costos del transport són tan elevats, que no surt a compte,

i menys des que es fabriquen ordinadors de 100 euros. Per això el que es fa és dur-los a la deixalleria, on recuperen només petites peces de metalls valuoses. La única forma de reciclatge sencer que perdura és la d'enviar a les escoles els aparells usats de parlamentaris i alts funcionaris, que els hi renoven molt sovint. Així queda clara la jerarquia de valors a l'Administració pública.

Restaurant - Es considera un mèrit dels bons cuiners saber reciclar el menjar que ha sobrat del dia abans, presentant-lo com un nou plat. El més conegut són els canelons, però els clients dels restaurants quedarien astorats si sabéssim la quantitat de coses que ens tornen a oferir amb una cara nova.

Roba - Segur que li donarien un premi Cirit de recerca al qui aconseguís descobrir on va a parar la roba usada que es diposita als contenidors especials. Hi ha moltes teories: des dels que es pensen que van a parar a Càritas fins als qui sospiten que hi ha empreses que hi fan negoci reciclant la roba per vendre-la en botigues de segona mà. El que és segur és que hi ha experiències cíviques molt positives en alguns pobles de les comarques gironines, com

Celrà, on dones de la mateixa població recullen la roba usada, la reparen en un local que els deixa l'Ajuntament i la distribueixen elles mateixes a famílies de la localitat que la necessiten.

Secall / Torrat - La forma més excelsa de reciclatge. Alguns flequers intel·ligents no llicencen els croissants, ensaïmades i coques que no venen, sinó que els trosseguen i els posen una estona al forn. El resultat són uns melindros torrats boníssims per sucari a la llet o menjar crus. A Barcelona en diuen secalls, i a Girona, torrats.

Vasos - La idea dels vasos reciclables de plàstic va néixer a Alemanya la dècada passada i va arribar a Catalunya el 1999. El primer lloc on es van usar va ser Figueres, en les Fires de la Santa Creu de març d'aquell any. El van imitar, aquell mateix any, Olot, per la Fira de Sant Lluc, Banyoles, per la de Sant Martíà, i Girona, per Fires. Ara no hi ha cap festa popular, pública o privada, que no els reparteixi. A Girona hi ha un únic fabricant, PAM, acrònim de l'empresari Paco Mesa, que diu que en fa dos milions cada any, de 200 models diferents. I això que es renten i es tornen a usar. ●